

te onderscheiden van de opnemings van het bedrag van de rechten in de boekhouding van de eigen middelen als bedoeld in het artikel 6 van verordening nr. 1150/2000 ⁽²⁾ van 22 mei 2000 houdende toepassing van besluit 94/728/EG, Euratom betreffende het stelsel van eigen middelen van de Europese Gemeenschap?

- 3) Dient het artikel 221.1 van het Communautair Douanewetboek in die zin te worden begrepen dat een kennisgeving op de daartoe geëigende wijze van het bedrag aan rechten door de douaneautoriteiten aan de schuldenaar enkel dan als de in artikel 221.1 bedoelde mededeling van het bedrag aan rechten aan de schuldenaar kan worden aangemerkt, indien het bedrag aan rechten door de douaneautoriteiten werd geboekt alvorens het aan de schuldenaar werd ter kennis gebracht? Wat dient verder te worden begrepen onder de in artikel 221.1 vermelde termen „op een daartoe geëigende wijze”?
- 4) Indien de derde vraag bevestigend wordt beantwoord, kan er een vermoeden bestaan ten voordele van de Staat dat de boeking van het bedrag aan rechten voor de mededeling ervan aan de schuldenaar heeft plaatsgevonden? Kan de nationale rechter verder uitgaan van een vermoeden van waarheid gehecht aan de verklaring van de douaneautoriteiten dat het bedrag aan rechten is geboekt voor de mededeling ervan aan de schuldenaar of dienen die autoriteiten voor de nationale rechter systematisch het schriftelijk bewijs te leveren van de boeking van het bedrag aan rechten?
- 5) Moet de in artikel 221.1 van het Communautair Douanewetboek vereiste boeking van het bedrag aan rechten voor de mededeling ervan aan de schuldenaar, gebeuren op straffe van nietigheid of verval van de in- of navordering van de douaneschuld? Met andere woorden, dient het artikel 221.1 in die zin te worden begrepen dat, indien het bedrag aan rechten op de daartoe geëigende wijze door de douaneautoriteiten aan de schuldenaar ter kennis wordt gebracht, maar zonder dat het bedrag van de rechten voorafgaandelijk aan die kennisgeving door de douaneautoriteiten werd geboekt, het bedrag aan rechten niet kan worden ingevorderd, waardoor de douaneautoriteiten, om het bedrag alsnog te kunnen invorderen, het bedrag aan rechten opnieuw op de daartoe geëigende wijze ter kennis moeten brengen aan de schuldenaar nadat het bedrag van de rechten werd geboekt en voor zover zulks gebeurt binnen de in artikel 221 van het Communautair Douanewetboek geldende verjaringstermijn?
- 6) Indien de vijfde vraag bevestigend wordt beantwoord, wat is het gevolg van de betaling door de schuldenaar van het bedrag aan rechten dat aan hem werd medegedeeld zonder dat het vooraf werd geboekt? Dient dit te worden aangezien als een onverschuldigde betaling die hij kan terugvorderen van de Staat?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Unabhängige Finanzsenat, Außenstelle Klagenfurt (Oostenrijk) op 20 juni 2008 — SPÖ Landesorganisation Kärnten/Finanzamt Klagenfurt

(Zaak C-267/08)

(2008/C 247/06)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Klagenfurt

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SPÖ Landesorganisation Kärnten

Verwerende partij: Finanzamt Klagenfurt

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 4, lid 1, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag ⁽¹⁾ (hierna: „Zesde richtlijn”) aldus worden uitgelegd dat de „externe propaganda” van de juridisch zelfstandige afdeling van een politieke partij op deelstaatniveau in de vorm van public relations, voorlichtingsactiviteiten, de organisatie van partijbijeenkomsten, de levering van reclamemateriaal aan regionale partijorganisaties en de organisatie van een jaarlijks plaatsvindend bal (SPÖ-bal) moet worden beschouwd als een economische activiteit, wanneer daarbij opbrengsten uit de (gedeeltelijke) doorberekening van de uitgaven voor de „externe propaganda” aan de eveneens juridisch zelfstandige onderafdelingen van de partij (regionale organisaties, enz.) en uit de verkoop van entreebewijzen voor het bal worden verkregen?
- 2) Verzet het feit dat de in de eerste vraag genoemde activiteiten een „weerslag” hebben op de afdeling van de partij op deelstaatniveau en dientengevolge ook aan haar ten goede komen, zich ertegen dat de betrokken activiteiten worden aangemerkt als „economische activiteit” in de zin van artikel 4, leden 1 en 2, van de Zesde richtlijn? Het ligt in de aard van de zaak dat in het kader van deze activiteiten automatisch ook bekendheid wordt gegeven aan de partij zelf, alsmede aan haar politieke doelstellingen en denkbeelden, ook al is dit niet het voornaamste streven.
- 3) Is nog sprake van een „economische activiteit” in de vorennoemde zin wanneer de uitgaven voor „externe propaganda” vele malen hoger liggen dan de door deze activiteit verkregen opbrengsten uit de doorberekening van de uitgaven en de organisatie van het bal?
- 4) Is sprake van een „economische activiteit” wanneer bij de doorberekening van de uitgaven geen duidelijk te identificeren economische criteria (bijvoorbeeld kostentoeewijzing aan de veroorzaker of de gebruiker) worden toegepast en het in wezen aan de onderafdelingen wordt overgelaten of en in welke omvang zij een deel van de uitgaven van de afdeling op deelstaatniveau op zich nemen?

⁽¹⁾ PB 1992 L 302, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 130, blz. 1.

- 5) Is sprake van een „economische activiteit” wanneer de kosten voor propaganda-activiteiten worden omgeslagen over de onderafdelingen, naar gelang van enerzijds het aantal leden van de betrokken onderafdeling, anderzijds het aantal door haar afgevaardigde verkozenen?
- 6) Dienen niet onder de belastbare inkomsten vallende overheidssubsidies [zoals de subsidies voor politieke partijen uit hoofde van het Parteienförderungsgesetz (wet subsidiëring politieke partijen) van Karinthië] bij de beoordeling van de vraag of sprake is van een economische activiteit, in aanmerking te worden genomen als economische voordelen?
- 7) Mocht de zogenoemde „externe propaganda” op zich genomen als economische activiteit in de zin van artikel 4, leden 1 en 2, van de Zesde richtlijn worden gekwalificeerd: verzet het feit dat public relations en verkiezingspropaganda tot de fundamentele taken van politieke partijen behoren en een conditio sine qua non voor de verwezenlijking van hun politieke doelstellingen en denkbeelden vormen, zich tegen een kwalificatie daarvan als „economische activiteit”?
- 8) Kunnen de door verzoekster verrichte, als „externe propaganda” aangemerkte activiteiten worden vergeleken met de werkzaamheden van commerciële reclamebureaus in de zin van bijlage D (punt 10) van de Zesde richtlijn, respectievelijk komen zij hiermee inhoudelijk overeen? Zo ja, kan de omvang van de verrichte activiteiten gezien de structuur van de inkomsten/uitgaven in de relevante periode als „niet onbeduidend” worden gekwalificeerd?

(¹) PB L 145, blz. 1.

Beroep ingesteld op 2 juli 2008 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Tsjechische Republiek

(Zaak C-294/08)

(2008/C 247/07)

Procestaal: Tsjechisch

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: B. Schima en M. Šimerdová, gemachtigden)

Verwerende partij: Tsjechische Republiek

Conclusies

- vaststellen dat de Tsjechische Republiek
 - door bij de inschrijving van een ingevoerd voertuig waarvoor kan worden aangetoond dat de technische typegoedkeuring in een andere lidstaat plaatsvond, te eisen dat het voertuig op de datum van de typegoedkeuring voldoet aan de technische vereisten die op deze datum van toepassing zijn in de Tsjechische Republiek, en

- door, wanneer niet aan deze voorwaarden is voldaan, te eisen dat het voertuig aan een controle wordt onderworpen om na te gaan of het voldoet aan de technische vereisten die op de productiedatum van het voertuig in de Tsjechische Republiek van toepassing zijn op de categorie waartoe het betrokken voertuig behoort,

de krachtens artikel 28 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

- de Tsjechische Republiek verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De voorwaarden voor inschrijving van tweedehandsvoertuigen die in de Tsjechische Republiek worden ingevoerd vanuit andere lidstaten, waar zij voordien waren ingeschreven, zijn in Tsjechisch recht opgenomen in wet nr. 56/2001 Sb (¹). Artikel 35, leden 1 en 2, van wet nr. 56/2001 Sb. bevat de voorwaarden voor inschrijving van een afzonderlijk ingevoerd tweedehandsvoertuig waarvoor kan worden aangetoond dat de technische typegoedkeuring in een andere lidstaat plaatsvond.

De Tsjechische autoriteiten erkennen de overeenstemming met de technische regeling van een dergelijk voertuig wanneer het voertuig, zijn systemen, zijn dragende onderdelen of zijn afzonderlijke technische units, op de datum van de technische typegoedkeuring in een andere lidstaat van de EU, voldeden aan de technische vereisten die op deze datum in de Tsjechische Republiek van toepassing waren, en welke zijn vastgelegd in een uitvoeringsbepaling (artikel 35, lid 1, van wet nr. 56/2001 Sb.).

Voldeden op de datum van de technische typegoedkeuring in een andere lidstaat van de EU het voertuig, zijn systemen, zijn onderdelen, of zijn afzonderlijke technische units niet aan de technische vereisten die op deze datum in de Tsjechische Republiek van toepassing waren, en welke zijn vastgelegd in de uitvoeringsbepaling, dan doet de bevoegde autoriteit uitspraak over de overeenstemming met de technische regeling op grond van een technisch verslag dat wordt opgesteld door het technisch controlecentrum. Dit centrum stelt een technisch certificaat op wanneer het voertuig voldoet aan de technische vereisten die op de productiedatum van het voertuig in de Tsjechische Republiek van toepassing zijn op de categorie waartoe het voertuig behoort (artikel 35, lid 2, van wet nr. 56/2001 Sb.).

Derhalve vloeit uit artikel 35, leden 1 en 2, van wet nr. 56/2001 Sb. voort dat de technische goedkeuring van alle tweedehandsvoertuigen waarvoor een andere lidstaat reeds een certificaat van overeenstemming met de technische regeling per type voertuig heeft opgesteld, altijd aan een nieuwe controle op basis van de Tsjechische wettelijke regeling wordt onderworpen. Volgens de Commissie is deze benaderingswijze strijdig met het beginsel van het vrije verkeer van goederen, volgens hetwelk goederen die conform de wettelijke regeling van een lidstaat op de markt werden gebracht, moeten worden toegelaten op de markten van alle andere lidstaten. De Tsjechische wettelijke regeling houdt helemaal geen rekening met het resultaat van de technische controles waaraan het betrokken voertuig in een andere lidstaat werd onderworpen, hetgeen strijdig is met artikel 3, lid 2, van richtlijn 96/96/EG van de Raad.